

Bij het Vrouwenklooster in Diepenveen

Ik had een leven als een vorst
Of een vorstin in mijn geval
Wat ik me ook wenste
Het was er altijd al.

Ik hoefde niet te trouwen
Een gezin was niet mijn lot
Ik wijdde heel mijn leven
Aan God.

Ik koos toen voor een klooster
Niet ver van huis, in eigen land
Het leven was er mooi en goed,
'k had alles bij de hand.

Zoals ik was gewend werd
Zelfs mijn po voor mij geleegd.
En niet slechts eens per dag,
Steeds als 'k een plasje had gepleegd.

Al wat mijn hart begeren kon
Dat had ik om me heen.
Waarom voelde ik me dan toch
zo vreselijk alleen?

Het kroop vanuit mijn tenen
Langzaam naar boven.
Hoe kon mijn God in 's hemelsnaam
In mij blijven geloven?

Op dat moment vloog het me aan.
Wat was de zin van mijn bestaan?

Was die zin me baden
In de weelde van mijn jeugd?
Of moest ik verder zoeken
niet in dingen maar in deugd?

Wat als ik me los zou maken
Van bezit en geld
En op zoek zou gaan
Naar wat voor mij écht telt?

Ik vond een plek, een klooster zelfs,
Waar ik ze heb gevonden:
De vrouwen die mijn innerlijke roep
Allemaal verstonden.

Die zich net als ik
Aan één ding wilden wijden:
In alle rust en eenvoud
Hun geloof wilden belijden.

Op deze grond, waar u nu staat
Hier hebben wij gebeden.
Voor u klinkt het misschien nog
Als iets uit een ver verleden.

Maar als u even denkt
Aan hoe wij hier graag wilden knielen,
Dan hoop ik dat onze geest van toen
U nu nog kan bezielen.